

Marno János

A BERNHARDIZMUS ELŐSZELE

Ott hevertem a haverom mellett
a havon, mivelhogy olajra kellett
lépnünk a gépgyárból, ahol többen
faggattak bennünket, hogy ugyan mi a szart
keresünk mi egy gépgyárban, a gyár
étkezdéjében, komisz csirkefogók,
és talán még a naplopókat is mondták.
Na, húzzunk gyorsan haza, mondták,
amíg szépen mondják. Akkor még nem
olvastuk Thomas Bernhard ragályos modorú
és döglesztő humorú, elaknásított
monológjait, melyektől a munkások
amúgy is falra másztak volna, vagy kaparták
volna a falat, és akkor a gyár szempillantás
alatt örültekházává változott volna át.
Mialatt mi jól összefagytunk a sárga havon.

HOMMAGE À PILINSZKY

„Vagy inkább Kassák?”

Nagykabátos arcú ember. De ember.
December. 20. Megvesztél? Mit tátod
itt a szádat, mint valami fogászati
rendelőben! Csupa por a szápadlásod!
Anyádat teregetnéd ki már megint ott?
Fölvitte az Isten a dolgodat? Azt
hiszed? Milyen az ízed? Milyen az
ízed, ember? Penészízed van, vagy halízed?
Hajnali négy, és még mindig nem szálltam le
a magaslóról. Ha ki találok ugrani vágzóban az ablakon,
becukod utánam? És nem csukasz többet nyitott szájjal?
Mielőtt még rátalálna tetememre a teremőr,
és felemelné a tekintetét az emeleti
ablakokra, melyekben Hófehérke búcsúzik
a Télapótól, ahogy erről Raymond Chandler számolt be
felejthetetlen bűnügyi regényében a múlt
század közepesnél valamivel szebb éveiben.
Elszontyolodnod azért nem érdemes, ami elmúlt,
az nem jön vissza soha már, csak az embert
kínozzák az ismétlési kényszerei, nézd meg,
hogy' festesz a visszapillantó tükörben, egyszer
csak arra leszel figyelmes, hogy üres az egész
úttest, csupán az élet élezi magát a nyomodban
olyan egykedvűen.

Marno János (Budapest, 1949) költő. Legutóbbi kötete: Szereposztás (2018).

Bocsik Balázs

INTERLŰD A FALU KUTYÁIVAL

Az autópályán csak ivartalanított városnevek vannak, amik nem ugatnak. Hány tonna homokot kell felüljárókká hordani, hogy csupaszszágnak lehessen hívni mindent, ami a szalagkorlátokon kívülre esik?

Ha tudnám, valószínűleg nem lenne az én szám is homokkal teli. De segítek, ezek csak kilométerkövek, nem végei semminek.

Bár osonok, sosem érkezem halkán. Gyerekként léggömbök voltak a kezeim vasvillák és platós teherautók között. De ezek csak bálákba gyűrt mondatok az öregségről.

Felgyújtani a szántást szádba tömött, kerozinba áztatott rongyokkal. Hogy a beszéd mindig sikeres kényszerleszállás legyen.

Segítek, ezek csak kifutók még épp időben felkapcsolt jelzőfényei, nem végei semminek.

*

Mert a vége ez lenne: a falu kutyái átvonulnak békés rendben a házunk előtt. Évekig gondolkodtam, látható-e úgy, hogy én is benne legyek. Ilyenkor zsírral kikent lábasok felé fordultam, hogy valami engem is megtartsa a zománcon.

És mit mondanék magamról elnézve ezt a vonulást? Engem a nagyapámék padlásán heverő darázsfészkek kergettek idáig, és ez se lenne elég szellemes. Csak leszédültem a létráról és azóta is a fejemet fogom.

*

Az autópályán két város között. Talán csak azért nem ugatnak meg, mert ráuntak minden rezzenésemre. De segítetek, ez csak pont elengedő homok a számban, és a szalagkorláton túl azok ott valóban meztelen őzek. Nem végei semminek.

Bocsik Balázs (Szeged, 1997) egyetemi hallgató, verseit több hazai folyóirat közölte, ezek közül a Hévíz volt az első.

Lukács Flóra

FREKVENCIÁK

Nem tudom miért kiabálok,
emelem a hangomat,
mintha megafonból szólna.
Mélyül, recseg, felszakad.
Dadogok, úgy préselem ki
a szavakat, mintha előttem
nem lett volna ember a Földön.
A falon a festékréteg megvastagszik tőlük.
Valaki kaparja le, bontsa ki,
essen neki késsel, ollóval, tíz körömmel.
A padlón fekszem, körülöttem
kattogás, sercegés, berregés.
Nem mozdulok.
Merre mennek a huszonöt percenként felszálló repülők,
ki hallgat még Zámbó Jimmyt 2020 augusztusában,
ki gyújtott rá és miért már a harmadik szál cigarettára?
Ugyanaz a galamb csapódik az ablaknak, aki tegnapelőtt?

GÖMBHAL

A karomon autópályák fehér csíkjai,
hasamon átütnek az erek.
A hús krizantém szirmai,
neonkéken világítanak,
mint a bőrömön a tetoválás
az alsónadrág alatt.
A JBL recsegése, a hűtőszekrény zúgása,
a mosógépben egymásba forgó
ingek, nadrágok, törölközők nyikorgása.
A lakásban tizenhárom fok van.
Az októberi tengerre vágyom.
A kék hegyet, a kék vizet,
a kéken remegő szádat akarom.
A konyhában a macska
rágni kezdi a gömbhal maradékát.

Lukács Flóra (Budapest, 1994) költő. Kötete: Egy sanghaji hotel teraszán (2021).

Lövétei Lázár László

A FÜGEFA EURÓPÁBAN

Eredetére nézve a paleontológiai adatokból tudjuk,
Hogy a fügefa leveleihez egészen hasonló fosszilis levéllenyomatok
A diluviális korszakból,
A mediterrán térség nyugati részéből is ismeretesek,
Sőt a megfelelő terméslenyomatok is.

A ma oly általánosan elterjedt fügefa tehát
Már a történelemelőtti időben (a dilúviumban) is élt nálunk,
Igaz, akkor még nem volt kultúrnövény;
A dilúviumban beállott gleccser-képződés folytán
Továbbterjedése azután megakadt,
Míg Nyugat-Ázsia ugyane korszakában elég gyakori volt.

Összefoglalva az eddigieket:
Volt errefelé egy olyan korszakunk,
Amikor a Jézus
– Ha véletlenül éppen akkor és éppen nálunk él –
Nem átkozhatott volna meg egy fügefát,

Zákeus se mászhatott volna fügefára,
És Iskarióti Júdás se akaszthatta volna fel magát egy fügefára.

Bezzeg India!
Érdekességképpen említjük meg, hogy Indiában
– Legalábbis Idősebb Plinius szerint –
Ha hinni lehet, egyetlen fügefafa alatt elfér egy lovascsapat.

Indiában tehát (vagy Dél-Perzsiában, vagy Júdeában)
Soha semmiféle akadálya nem volt annak,
Hogy a Jézus
– Ha véletlenül éppen arrafelé él –
Megátkozzon egy fügefát,
Zákeus is nyugodtan fügefára mászhatott,
És Iskarióti Júdás is felakaszthatta magát egy fügefára.

Szerencsére később, immár az allúviumban
– Talán a föníciaiak által –
A fügefafa hozzánk is újból behozatott,
Tehát a Jézus
– Ha véletlenül éppen ma élne –
Már nálunk is megátkozhatna egy fügefát,
Zákeus már nálunk is fügefára mászhatna,
És Iskarióti Júdás már nálunk is felakaszthatná magát egy fügefára.

Lövetei Lázár László (Lövete, 1972) költő, műfordító. Legutóbbi kötete: Miféle harag (2019).

Sáanta Miriám

(BESZÉD A VÖLGYBŐL)

Boldogok, akik folyton alszanak, mert övük a kívülség,
ahol az álom nem idegen. Boldogok, akik nem tudnak felkelni,
mert tudatukat nem érintik a tőke áramlásai. Boldogok, akik
napközben is az éjszakában botorkálva keresik, mivel fedjék
le ürességüket. Boldogok az üresek, mert övük a világ összes
lótuszvirága. Boldogok, akik állják a sarat, mert ők lesznek
minden lótuszvirág. Boldogok a lótuszvirágok, mert ürrel
terhesek. Boldogok a szenvedők, mert közel van hozzájuk
a tiszta tudat. Boldogok, akik reszketnek, mert bennük él
az állat. Boldogok, akiknek testük hó, mert hozzájuk bújjik
a macska. Boldogok a macskák, mert egész nap alszanak,

mégsem ítéli el őket senki. Boldogok a denevérek, mert övék a feje tetejére állított világ. Boldogok vagyunk mind, akik fekete zászló alatt masírozunk és az üvöltjük, „türelem”. Boldogok a türelmesek, mert övék a pillanat. Boldogok a pillanatok, mert övék a jelen, ahol nem bánthat a jövő. Boldogok, akiknek lassúsága a gyorsulás, mert másképp mérik az időt. Boldogok, akik másképp mérik az időt, mert kiléptek a lakatlan szigetre. Boldogok a lakatlan szigetek, mert övék a puszta létezés. Boldog a puszta létezés, mert maga az örület.

Sánta. Miriám (Kolozsvár, 1993) költő, író, műfordító, jelenleg szabadúszó. Kötete: Hétfőn meghalsz (2019).

Vincze Bence

LÉTHÉ

Ebbe nem lőttek senkit, itt a víz sekély ehhez.
Állunk benne bokáig, üvöltések helyén a hangtalan fáradás –
ez jutott nekünk, legalább a semmibe vetett hitünk töretlen.

Ebben nincs lőtetem és itt még háború sem volt,
csak egy fekete esernyő kapaszkodik a meredek parton.
Kicsit távolabb szemét terül – Harmonia a metszett sás között.

*

A pestiek szerint a Duna üvölt.
Szele szemedbe hordja gyengeségeidet,
tetteidtől válladra akasztott vágyódásaid.
A mi patakunk kevés ehhez,
csak suttogni tudja vállalt árvaságod.
S bár ősz van, vádlidig engednéd a vizét;
beszéljen ő helyetted arról, milyen egy októberi
délutánon itt a fák alatt pihenni.

*

Nincs rakpart, nincsenek halak, a behajló
fa árnyékában kacsák udvarolnak.
Kamaszkorunk romantikáját mentjük házainkból ide.

Fekszünk a régi szertár helyén, a fák ránk szórják arcukat.

Szavad rengeteg, valójában néma vagy:

– „A neved marad, de körötted az ég, mondd, nem száll tovább?
A folyó vize nem hagyja le lábadat?”

– Ha a folyó vize lehagyja lábadat, mondd,
ki vállal felelősséget, hogy nem jutunk el a tengerig?
hogyan a bokányi víz és a koszos part a mi otthonunk?

Vincze Bence (Szombathely, 1997) költő, újságíró, az f21.hu alapító főszerkesztője.

Marie Iljašenko

OSZIP DÉLNEK TART

(részlet)

I. A libeňi autógyár

A füvek elvesztik rugalmasságukat, kalászt hoznak,
a vadzab a töltésen és a kereszteződések közepén
arról beszél, miként lehet talajt veszteni
és mégis egészben maradni.

Ide a munkások egy időben zabot vetettek,
rögtön szerény házaik és a temető mögött,
a folyó fölötti dombon,
nem azért, mert kedvük, hanem mert muszáj volt.

Idegen lejtőkre érsz egymagad, gazos hűtőroncs az augusztusi hóben,
jókora fekete sziluettek hugyoznak a medvetalpak alatt,
se kedved nincs, de nem is muszáj itt lenned,
mint a karosszériának, mely távoli országokról álmodik.

II. A Moldva

Micsoda hely, ahová megérkeztél: város és
folyópart, de csupa holtág.
Máshol maradt a folyó eltévedt örvényeinek
fehér fénye, mely sápadt, mint a keleti díván.

A Moldva kivirágzik: a kulipintyótelepen öreg költők
olvasnak főműveik szombatjáról. Valaki valamit a szerelemről,
de az őserdőben máig akadnak olyan helyek,
ahol még soha senki nem járt.

(Azoknak a helyeknek még nincs nevük.)

IV. Szavak

Otthon kölest szórunk ki Oszipnak:
de inkább szavakat, mint magot akar – kerekded szóballasztokat:
zsebkendőszárító vonalmentés len linóleum
hernyó köszörűkő vajgomba évkönyv enyv

És hangbukfenceket:

nyekergés vinnyogás csikorgás
csöpögés kopogás mormogás
szürcsölés krúgatás bugyborékolás

Oszip szavakat fal, míg végül semmi sem marad:

(nonverbális nyelvi réteg)

Vörös István fordításai

Marie Iljašenko (Kijev, 1983) költő, író, műfordító, szerkesztő. 2015 őszén a VLRP Visegrádi Irodalmi Rezidencia-program ösztöndíjasa volt Budapesten. Eddig két kötete jelent meg: *Osip míří na jih* [Oszip délnek tart] (2015); *Sv. Outdoor* [Szt. Outdoor] (2019).

Vörös István (Budapest, 1964) költő, író, műfordító, irodalomtörténész, bohémista. Legutóbbi könyve: *A szabadság első éjszakája* (2019).